

„Edinost“

izhaja štirikrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdajo 12.—
Za pol leta šest let in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložne naročnine se uprava ne ozira.

Na določno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 970.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petiti. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrti in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravništvo in sprejemanje inserator v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“:

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinosti“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Pariz 8. Kazensko sodišče je obsodilo bivšega tajnega policijskega agenta Deeriona v triletno ječo. Deerion je bil obtožen, da je skušal izročiti neki tuji vlasti listine, tičooče se pomnožitve topničarstva.

Berolin 8. Bankirja Eliasa, ki je bil februarja meseca t. l. zbežal iz Berlina s pol milijona mark, so zaprli v Parizu. Po navadnih razpravah ga izroče nemški oblasti.

Barcelona 8. Danes je mesto mirno. Sinoči sta razleteli dve petardi, kar je povzročilo nekaj razburjenja. Eksplozija ni imela zlih posledic.

Pariz 8. Novine nadaljujejo svoje opazke o obisku Viljelma II. na krovu »Ifigenije«. »Figaro« piše: Sedaj bodo obtoževali predsednika ministerstva Loubeta, da je sramotno ponižal francosko zastavo pred Viljelmom II. Mi nismo preveč optimistični glede posledic, katere bodo imeli dogodki na jahti »Hohenzollern« in na križarki »Ifigenija«. Vendar moremo pritrditi, da bi bilo zblizanje med Francijo in Nemčijo velevažno, posebno kar se tiče kolonijalnih koristi.

Lipsko 8. Danes so prišla semkaj odposlanstva nemških dijaških društev iz Avstrije, da se pobratijo z germanskimi društvi. Po shodu bude velikansko popivanje, beznica, na katerem se proglasi edinost in vzajemnost vseh nemških dijakov.

Zemun 8. Iz Belegrada javljajo: Vojni minister Vukovič se je vrnil v Beligrad. Tudi ministerskega predsednika pričakujejo kmalu. Bivši predsednik radikalnega kabineta, sedanji srbski poslanik v Petrogradu, je odpoklican ter ga brčkone odpuste iz državne službe. Danes so zaprli več odličnih členov radikalne stranke.

Rim 8. Poslanec Chindamo javlja v listih, da je izstopil iz skrajne leveice ter se pridružil Za-

nardelliju. Kakor vzrok navaja obnašanje zmernih radikaleev, ki so se dali popolnoma prevladati od najhujših radikaleev.

Kapstad 8. Ministerski predsednik Scheiner je izjavil v nekem razgovoru, da so reforme, kakor jih predlaga Transvaal, zadovoljive.

Dvoje kultur.

Duobus litigantibus tertius gaudet.

Tu jo imamo živo pred seboj, ilustracijo k znamenemu pregovoru. Naši ljubi prijatelji od Zapada in Severa, in ne izvzemši one na Jugu, se kar naslajajo, ko čitajo o groznem sovraštvu, obstoječem med Srbi in Hrvati. Jedni dolžé katolike, drugi pravoslavne, da kršijo mir. Zopet drugi se muzajo o tem veselo in pravijo: To soraztvo je tako staro, kolikor štejem življenja let teh dveh različnih narodov. Kaj se čenča torej o spravi? O tej ni govoriti. Potem pa naj se nam še govori, da ni res, da je Hrvatska le umeten produkt!

Ali ti naši prijatelji naj bi se vsaj, tako bi menili mi, ne izdajali tako neprevidezno in naj bi ne kazali tako ostentativno, kako dobrodošlo je vsem njim to neizprosljivo sovraštvo mej Srbi in Hrvati. Kajti interesiranci bi lahko spoznali to igro in bi se varovali, hoditi njim na limanico. Ali na drugi strani pa tudi niso tako najivni ti naši dobri prijatelji, da ne bi vedeli, da jim vidimo mi, kaj hočejo. Čemu ropotajo torej toliko? Jednostavno zato, da raznašajo v svet pravljice, da Hrvatska ne pripada k drugim Jugoslovanom, istotako, kakor ne pripadajo Slovenci. Mej njimi da je absolutno ni nikake ukupnosti, zbog česar tudi ne pripadajo eden k drugemu. Za to gre, da bi z silo ustvarili razliko in da bi na tej umetni podlagi ukrepali nadalje.

klenil vrata za mano: zdaj sem se zavedel, da sem v ječi. Ali tega nisem mogel uganiti: zakaj?! Ostal sem tam dva meseca; le to je bilo dobro, da so mi bili pustili mojo piščalko. Piskal in plesal sem ves dan v zaporu; tam sem se navadil, da znam piskati na vse »viže«.

Neko jutro je prišel sluga k meni v ječo in mi rekel: Popoludne pojdeš od tukaj naprej v Zagreb. — Vesel sem bil te vesti, da bom zopet enkrat videl beli dan in da se nasrčem svežega zraka. In res: popoludne sem se vozil v Zagreb.

Tam so me zopet utaknili v ječo čez noč. Drugo jutro je prišel sluga in me sprovel v sodno dvorano.

Mislil sem si, kaj bo pa zdaj? —

Zagledal sem več gospodov, ki so sedeli za zeleno mizo. Aha! sem si mislil, tukaj je »krvava rihta«. Janez, kaj bo?!

Kar se je postavil pred me velik močan človek. Tak je bil, kakor bi ga Vi, Oče župan, radi dobili za vaškega črednika. Po obleki sem ga spoznal, da je hrvatski Turapoljce.

Pa ko me je zagledal, je zategnil svoja široka usta na jok, da je bil tak kakor sveti Jeronim v pratiki.

Obrnil se je proti gospodom in je rekel: Prosim zopet, ta ni pravi tat, oni, ki mi je ukrad konje, je bil velikan; imel je črne oči in črne lase. Prosim gospodine, ta je nedolžen.

Ukupnosti jezika seveda ne morejo tajiti. Kje pa je potem ono, ki nas ločuje? Morda vera? Ne, tega nočejo pripoznavati naši dobri prijatelji, kajti potem bi morali tudi Neme, Madjare Angleže istotako ločati po veri.

Kaj je torej družega?

Kultura!

Hrvatje imajo — tako pravijo — zapadno, Srbi pa vztočno kulturo.

Kaj pa si mislijo o tem naši dobri prijatelji? Kaj umevajo pod temi različnimi kulturami?

Ako sledimo zgodovini, bi imeli pravico govoriti o grški in rimski kulturi. Ko pa je Rim na ves Vzток razširil svojo kulturo, je združil ti dve kulturi in ja usilil podjarmljenim Panoncem, Dacijem itd. Te dežele, obljudene le po Slovanih, so dajale celo rimskih cesarjev in Bizane je dal svetu jednega Justinijana, ki je bil slovanskega pokoljenja.

Ta cesar je gotovo širil rimsko kulturo. Njega uzakonitev rimskega prava je najzgovorneji dokaz temu. Ali da, Bizane se je ločil od Rima in od tega časa do propada države se je v Bizaneu in Rimu razvijala različna kultura, in Slovani — Bolgari, Srbi in Rusi — so sledili impulzom iz Bizance, ostali Slovani pa onim iz Rima.

To sti ti dve različni kulturi. Čudno! Mar-li pozabljajo ljudje, kdo je uvel krščanstvo v Panoniji, kdo v državi Svatopluka? Ali nista bila Ciril in Metod, ki sta storila to? Še danes je v rabi staroslovanski jezik v Rusih, Srbih in Bolgarih, da, celo v katoliških unijatih. Kdo pa je katolikom države Svatoplukove z silo ugrabil slovansko bogosluženje, kdo je z brutalno silo mučil učence Cirila in Metoda, od katerih so nekateri komaj rešili svoje nago življenje, da so potem širili krščanstvo v Bolgarski in od tu v Rusiji.

Nemci so bili to, ki so pod pretvezo

Gospodje pri zeleni mizi so se spogledovali in po dolgem pogovoru so mi vrnili vse moje reči in mi rekli, naj le odidem v svojo domovino.

Jaz sem se obrnil do gospodov in sem se dobro odrezal: Kaj? Zdaj naj le odidem: dopoludne, brez kosila! Mar bom lačen hodil po svetu? — Slugi pa sem rekel: Ti me sprovedi nazaj v ječo. Popoludne mi prinesi kosilo, potem pa pojdem.

In res mi je prinesel dobro kosilo v ječo, popoludne sem se odpravil proti domu in poizvedel sem bil vse, kako se je to zgodilo, da so me bili pripravili.

Tisti moj prijatelj je rad stikal po časnikah. Tam je videl zapisano, da je neki Joško Trošt na Hrvaškem ukradel konja. Ko sem ga obiskal jaz, je videl na meni novo obleko; no, saj nova ni bila, pa dobra; in uro sem tudi imel. Svetila se je. Tonče je mislil, da je srebrna, pa je bila le iz nikeljna; v listnici je videl denarja še preej, in si je mislil, ta je tisti Trošt in tat, ki je ukrad konja. In šel je na sodišče naznaniti. In potem se je godilo z menoj kakor sem povedal.

Oče župan ga je pomiloval zaradi nesrečnega preimka, in ga prašal: »Kako Janez? Si-li nazaj grede tudi obiskal svojega prijatelja?« O da, obiskal sem ga, ebiskal, pa Putiganarja mu nisem več plačal, toda kosilo sem dobro zabelil.

(Pride še.)

P O D L I S T E K.

Vaški črednik.

Spisala Desimira.

Jaz sem se pohvalil, da je še nekaj v žepu, in sem mu dejal: Tonče, vesel sem, da te še živega vidim; pojdi z menoj, ga bova danes še enkrat skupaj pila! In šla sva v prvo gostilno.

Hej, sem zaklical, prinesite nama dva vrčka piva, če imate »Märzenšlogarja«. Deklina je pokimala in je kmalo prinesla neke motne pijače, po barvi sem poznal, da ni Märzenšlogar in deklina je dejala, da se temu pivu pravi Puntiganar. Pila sva in se pogovarjala, kar se je spomnil moj prijatelj, da ima neko važno delo. Rekel mi je: Ostani tukaj! Jaz pridem kmalu. In res sem ga počakal. Prišel je kmalo, pa ne sam, ampak še dva druga sta bila z njim: orožnik in sodni sluga. Orožnik me je vprašal, kako se pišem. Pokazal sem mu svoj potni list. Ko je prebral istega, mi je rekel, da moram iti z njim! In šel sem. Tonče, moj prijatelj, se je pa smejal in ostal v gostilni pri pijači, katero sem plačal jaz.

Peljali so me v sodno hišo. Trije bradati gospodje so me vpraševali vse križem. Potem je eden iz med njih nekaj šepnil slugi, in ta me je prijel za ramo, reki: Zdaj pa le za mano! Vodil me je po stopnicah, po hodnikih, da sva prišla do močnih vrat. Te je odprl, mene porinil naprej, pa za-

verske gorečnosti, v resnici pa le v svojem siljenju na Vzrok, razširili svoje gospodstvo nad severne Slovane.

Ali naj je to tista kultura, ki je različna od one slovanskih apostolov Cirila in Metoda?

Načelo razdevanja, uničevanja z ognjem in mečem je brutalno nastopilo proti načelu poučevanja in pravstvenosti! To jedino — tako menimo — je za nas Slovane razlika med tema dvema kulturama. Jedna jo širila nad slovanstvom hlapčevstvo in deloma tudi popoln propad (Baltiški Slovani na Severu, Slovenci na Koroškem, v Tirolu in Benetkah). Ona druga kultura pa jih je v resnici privedla v naročje krščanstva.

Katera teh dveh metod je bila vendar prava?... In sedaj nam hočejo natveziti neko razliko v kulturi v ta namen da bi nas nadalje tlačili!

Kakor da bi res tako težko nosili jedno samo kulturo, in kakor da še niso dovolj grešili nad nami!!

Toda zastoj! Oni, ki so bili tlačeni skozi stoletja, se osvobojujejo iz spon in zgodi se nasprotno od onega, česar pričakujejo nasprotniki: mi smo bili in ostanemo Slovani!

Dr. L. Vidrič

v »Agramer Tagblattu«.

Politični pregled.

TRST, 8. julija 1899.

Vollna preosnova za občino Dunajsko in socijalna demokracija. Ni dolgo temu, kar je zatrdil naš dunajski dopisnik, da socijalna demokracija, ali vsaj nje resnejši del nikakor ne sodi tako ostro te volilne preosnove za občino dunajsko, vsprejeto od deželnega zborništva Niže-Avstrijskega, kakor bi bilo soditi po hrupnih pouličnih demonstracijah, ki se prirejajo proti istej. In tudi voditeljem socijalne demokracije so te demonstracije bolj dobrodošla prilika za akcijo proti krščanskosocijalni stranki, nego pa pojav nezadovoljnosti z rečeno volilno preosnovo. Tako je rekel naš dunajski dopisnik: po vreči mahajo, a osla menijo, kajti temu se ne da oporekati, da ta volilna preosnova — in naj je še tako jednostranska — se faktično vendar giblje s tendencijo razširjenja volilne pravice, je torej vendar-le korak proti cilju za katerim streme socijalisti. Faktično je, da bi po tej preosnovi nad 180000 oseb na Dunaju zadobilo volilno pravico. Morda je res, da način razdeljenja mandatov in načelo stalnega bivanja ne ugovarjata socijalni demokraciji, ali govoriti o oropanju volilcev tam, kjer se število volilcev potroji in se tudi število mandatov pomnoži, to je pa vendar malec predrzno, ali pa neslano. To je zavajanje mas — pravi »Politik« — kakoršnje je možno le v dobi sedanje neodkritosrčnosti.

O atentatu razkralja Milana. Nam se je zdelo takoj, čim smo čuli o atentatu nesrečnega Knezeviča na razkralja Milana, da bo to ugodna prilika vladajočemu zistemu v Srbiji za proganjanje oseb, neljubih Milanu in onim, ki mu rabijo v orodje. Že naglica je bila sumljiva, s katero so brzojavljali v svet, kako da je Knezevič takoj na prvem zaslišanju označil več odličnjakov iz radikalne stranke kakor svoje sokrivce; nekatera službena poročila so šla celo tako daleč, da so dajala umeti, kakor da da je bil Knezevič najet od vodstva radikalne stranke, ali prav za prav od Pašića. In potem so sledila in še sledé aretovanja prvakov večkrat omenjene stranke. In res: vse opozicijske novine, zlasti pa »Odjek« oporekajo najodločnejše temu, da bi bil Knezevič najet od koga, ampak njega čin da je jednostavna posledica protinarodnega zistema, vladarstva grozote, ki že dve leti teži na nesrečni Srbiji. Pa tudi dejstvo ni morda brez pomena, da Milan sam prisustvuje zaslišanju Knezeviča. Ne treba praviti, s kakim namenom. A vendar poročajo sedaj iz Belegagrada, da do sedaj niso izvedeli od Knezeviča ničesa o kakih sokrivcih.

Tudi rusko novinstvo piše jako ostro proti Milanu. Ruske novine menijo, da je napad na Milana naravna posledica njegovih grehov, ki so spravili Srbijo v slabše razmere, nego je bila pod turško vlado. »Svět« meni, da vsa zgodovina Srbije ni drugzega, nego boj med Milanom in Pašićem.

Prvi da je pustolovec, drugi pa pristna slovanska duša. Pričakovati je bilo, da se prej ali

slaj pojavi fanatik, ki bo hotel z jednim mahom presekat ta gordijski voz. Ali ta je postopaliz lastnega nagiba, ker je uverjen, da je dovršil patrijočen čin. »Petrograjske Vedomosti« pa pripovedujejo, kako nečloveški so postopali s Pašićem v zaporih in kako je Milan podpisaval dekrete za proganjanja onih, ki niso storili drugzega, nego da so simpatizovali z radikalno stranko. Sosebno se je maščeval nad onimi, ki so se veselili, ko je Pašić prišel iz zaporov, kamor so ga bili obsodili — najeti sodniki. Ta proganjanja so vzbudila ogorčenje po vsej deželi in Knezevič si je prisvojil nalogo maščevalea.

Slednjič bi bilo še opomniti, da ni res, kar se je razneslo v svet, da bi bila namreč kraljica Natalija čestitala Milanu. Ona je le odgovorila na brzojavko kralja Aleksandra, obžalovaje ta dogodek.

Domače vesti.

Dve zaušnici hkratu! Kar dve hkratu so ja dobili mogočni gospodje na našem magistratu. Dve krepki moralni zaušnici. Došli sta jim od državnega sodišča.

To sti dve afēri, ki že precej časa razburjati duhove: afēra Nabergojeva in afēra tiste spominske plošče, ki naj bi se vzdala v naši municipalni palači v spomin na oni nepozabni dan, ko so se zbrali laški »podeštati«, da bi protestovali proti osnutju hrvatskega gimnazija v Pazinu. Dve jako interesantni afēri to in značilni. V prvem slučaju hočejo po sili ti signori, da so se jim kršile ustavne pravice s tem, ker jim ni bilo dovoljeno, da bi oni kršili ustavne pravice drugih. Brezobraznost menda ne more sezati dalje, nego seza v tem slučaju. Signori si hočejo iz krivice, ki jih delajo drugim, konstruirati svoje posebno pravico; postavljajo se nad ustavo in nad zakon in hočejo biti posebna država v državi avstrijski, in še to le — provizorično, dotlej, dokler ne pride oni historični dogodek, katerega pričakujejo kakor Izraelci svojega odrešenika, in ki naj bi prinesel kako evropsko katastrofo in s katastrofo njihovo »odrešenje«.

V afēri Nabergojevi je torej italijanska večina mestnega in deželnega zbora tržaškega na nečuden in dosedaj nepoznan način kršila ustavne pravice toliko poslancev in zastopnikov, kolikor volilcev in naroda. Namestništvo je bilo razveljavilo dotični sklep mestnega zbora, s katerim se ni odobrila volitev Nabergojeva; ministerstvo je potrdilo to odredbo namestništva, in slednjič je tudi državno sodišče — na pritožbo občinskega sveta — pritrdilo menenju namestništva, oziroma ministerstva, sosebno še zato, ker ta sklep ni bil pozitiven ampak le negativen in se je storil v nasprotju s predlogom referenta, ki je hotel, da se volitev odobri, in zato, ker se sklep mestnega sveta ni podprl z nikakim utemeljenjem. Človek, ki ima le trohico spoštovanja pred svetostjo zakona in pravice bi po taki odločbi treh instancij ponižno uklonil tilnik svoj in se udal. Ne tako naši gospodje. Oni so se vnovič hoteli dvigniti nad ustavna določila in zakone in doživeli smo nenavaden slučaj, da je stvar, ki je bila rešena v treh instancijah, morala zopet romati pot istih instancij. No drugi pot so storili pozitiven sklep in so zveržili neko utemeljenje, ki je šepalo na vseh nogah. Seveda zistim konečnim vspehom, saj drugače tudi ni mogel pričakovati noben človek, tudi če ni jurist, ampak da ima le nekaj normalnih možganov v svoji glavi. Laški signori seveda niso normalni ljudje v svoji brezmejni domišljavosti.

Na pritožbo občinskega sveta tržaškega je namreč razsodilo državno sodišče, da z odločbo namestništva, s katero se je uničil sklep občinskega sveta, razveljavljajoči mandat Nabergojevega, se ni kršila nobena politična pravica, zajamčena v zakonih. To je, po domače povedano: občinski svet ni imel nikakega veljavnega razloga za uničenje mandata Nabergojevega in namestništvo je imelo pravico za zaustavljenje dotičnega sklepa. Utemeljujevaje to svojo razsodbo pravi državno sodišče, da to je res, da ima jedino le občinski svet odločati o potrjevanju volitev svojih členov. Razveljavljenje pa se sme izvršiti le iz vzrokov, ki jih določa zakon.

Državno sodišče je torej izreklo s tem, da ni bilo nikakega zakonitega razloga za uničenje mandata Nabergojevega! To bi bila jedna zaušnica, ki so jo dobili včeraj od državnega sodišča.

Drugo slično zaušnico so dobili vsled pritožbe istega občinskega sveta proti odločbi namestništva, s katero se je uničil sklep za uzidanje spominske plošče v spomin na shod laških županov. Državno sodišče je tega menenja, da z dotično odločbo namestništva se ni nikakor kršila pravica do svobodnega izražanja svojega menenja, kajti uzidanja spominske plošče ni smatrati kakor navaden čin izražanje svojega menenja.

Dve zaušnici hkratu! To bi bilo menda zadosti tudi za krepkejšo konstitucijo, da le ima še kaj — občutka v sebi. Ali gospodje poznajo le svojo strankarsko korist in so že davno izgubili sleherni čut in zmisel za pravo sočloveka, ki misli drugače, nego mislijo oni. Koliko takih moralnih zaušnic so že dobili, ali vsikdar brez tistega efekta, ki bi se pojavil povsod drugod. Oni se pač pritožujejo na ministerstva in najviše sodne instance in pripoznavajo s tem kompetenco istih, ali čim so se le-te izrekle drugače, nego so zahtevali tržaški mogotei, pa so z drznim čelom razglašali v javnih listih: kaj nas hrigajo take razsodbe! Kakor se je zgodilo takrat, ko je vskliknil nekdo v »Independentu«: ministerstva in sodišča lahko odločajo kakor hočejo, ali nikdar ne pride slovenska beseda z našega magistrata! To je vendar skrajni cinizem. Zato ne pričakujemo tudi od teh dveh naj»ovejih« zaušnic, da bi poboljšali našo signorio! Jedino sredstvo za poboljšanje bi bilo: moč iz rok!!

Včerašnje slavje v Barkovljah je vspelo najstajnejše. Vreme je bilo krasno. Glede vremena je bila ta nedelja, kakoršnje skoro da ne pomnimo. Vse je vspelo najlepše: sv. maša, slavnost blagoslovljenja, slavnostni sprevid, pozdravi v »Narodnem domu«, banket in koncert. Slavnosti se je udeležilo na tisoče ljudi in zastopanih je bilo 17 društev, vendar ni bilo ni najmanje neprilichnosti, kajti dejstva, da so gospodiči v kopelji Excelesior žvižgali, ko je sprevid šel mimo, nismo smatrali za neprilichnost, ampak le kakor pojav obnemogle jeze. Naše ljudstvo je zopet pokazalo, koliko zmisla ima za mir in red, da je torej pravi element miru. Na banketu se je nabralo 50 gl. za »Narodni dom«. Obširneje poročilo pride seveda.

Ljudski shod slovenskih socijalistov, ki se je vršil včeraj popoldne v Rojanu, je jednoglasno vsprejel to-le resolucijo: »Današnji ljudski shod izjavlja, da zahteva v Trstu slovanskih šol, kolikor koli jih potreba opravičuje, ne kakor milost, ampak kakor pravico, in da proletarijat ne bode miroval, dokler ne doseže te svoje pravice!« Resolucijo je utemeljeval pisatelj gosp. Etbis Kristan v slovenskem in sodrug gosp. Pank v italijanskem jeziku. Druga točka dnevnega reda: »volilna pravica za mestni zbor« se je odložila za prihodnji shod. O velezanimivem zborovanju priobčimo v prihodnjem izdanju podrobneje poročilo.

To je že skrajno — un vero colmo, tako se je zgražal včerašnji »Piccolo«, ko je izvedel, da je bil neki dijak izključen iz državne realke radi nastopnega dogodka: Dotični dijak je na svojo pisanko odtisnil od dveh kosov denarja podobi cesarja Frana Josipa in kralja Humberta. Ta pisanka da je došla v roke nekemu součencu in le-ta da je pod podobo kralja Humberta zapisal neko žaljivo besedo. Prvi pa je, opazivši to, zbrisal žaljivko ter zapisal na isto mesto: viva! Oni drugi dijak se je potem polastil pisanke in jo izročil razredniku, kateri poslednji je stvar naznanil ravnatelju.

»Piccolo« sicer obsoja onega fantiča, ki je tak način kazal svoj avstrijski čut, ali čudi se temu ne, pač pa se zgraža na tem, kar se je zgodilo pozneje. Dva dni potem so prišli na stanovanje učenca organi policije, ki so izvršili hišno preiskavo, a v soboto so dobili stariši obveščanje, da je njih sin izključen iz c. kr. realke.

»Piccolo« se zdi to vrhunec... čemu, tega ne pravi izrečno. Dotični učenec da nikakor ni storil zločina, radi katerega bi ga smeli izganjati iz šole kakor kakega nepoboljšljivega fantina. In seveda zaključek je navadni: »Piccolo« pozivlje v boj človečnost proti takemu — colmo!

Danes pa prijavlja isti »Piccolo« popravek ravnatelja državne realke, v katerem pravi le-ta,

da dotični učence ni bil izključen zato, ker je zbrisal žaljivko izpod podobe kralja Humberta in ker je na isto mesto zapisal »viva«, ampak zato, ker je preiskava dokazala, da je ta učence opetovano vpričo svojih součencev, z besedami in dejanji kazal protivstrijsko mišljenje in navdušenje za Italijo in se je na zaslišanju sam očitno proglasil za pristaša Italije. Učitelstvo da je storilo le svojo dolžnost, ko je jednoglasno izključilo tega učenca.

Tako ravnatelj, gosp. Hendrych, ki je, kolikor ga poznamo mi, pravičen mož. Ali mi smo čuli od neke strani, da dotični učence — relata refero — ni zapisal le »viva« pod podobo Humberta, ampak še nekaj družega na addresso našega vladarja.

Colmo, colmo je to, dragi »Piccolo«. Ali višek ni v tem, da se taki dijaki izključujejo, ampak v tem, da so po krivdi sistema možni odnošaji, iz katerih rase taka mladina.

Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda na Greti sklicuje redni občni zbor v četrtek dne 13. t. m. ob 7. uri zvečer v prostorih roj. pos. in kons. društva.

Danes meni, jutri tebi! Toliko časa so laški srditeži hujskali na nas svoje nižje sloje, toliko časa so v nemali divje strasti, toliko časa so opisovali, da je sleherni surovost, storjena proti nam, le hvalevreden patrijotičen čin, toliko časa so sejali veter, da je navstal vihar in da so se začeli strasti, brutalnosti in srd obračati proti njim.

V nedeljo dne 2. julija so imeli signori v Piranu svoj črni petek. Namerjali so ustanoviti neki konzorcij, s katerim so hoteli monopolizirati vso razprodajo pridelkov iz okolice. Seveda se je stvar snovala pod pretvezo velike ljubezni do ubogega kmeta. Toda zdi se, da je laško ljudstvo jelo spoznavati svoje »dobrotnike«. Res je prišlo na shod, ki se je vršil zvečer, mnogo kmetov iz okolice piranske, a ti so uprizorili vihar protestov proti nakani gospe in slednjič so padle pesti po glavah signorov in le-ti so bežali: reši se, kdor se rešiti more! Sam slavni Venier, ta dika mesta piranskega in vsega tabora laškega, je bežal skozi okno, pred ožimi, katerim je bil dosedaj — dobrotnik. O teh dogodkih v Piranu nam je obljubljeno podrobneje poročilo. Za danes beležim le, da »Istria« sicer ne pripoveduje o slavnem begu signorov skozi okno, ali da vendar omenja »obžalovanja vredne dogodke«, ki so onemogočili tako »plemenito« nakano, in tarna, da so se nemalo Piranecem — zmešale glave. Če bo mogoče — tako vsklika v svoji žalosti — naj s zopet povrne mir v Piranu, v tem toli patrijotičnem in plemenitem mestu. Obžalovati da je, da so se brutalno prepredili toli plemeniti nameni.

Da, da, nosili ste ogenj na ulico, v nemali ste duhove, vsako sredstvo vam je bilo dobro, menili ste, da vam je dovoljeno vse, ker ste menili v svojem tiranskem duhu, da vam ljudstvo ostane usužnjeno za vedno, da se ne spametuje nikdar in da je torej izključeno, da bi to ljudstvo kedaj skušalo osvoboditi se iz vašega železnega objema. Ali varali ste se! Prvi začetki nevolje proti vam so že tu in to gibanje bo rastlo. Že so začeli laški kmetje hoditi k La ginji, da jim sruje gospodarske organizacije. In danes jutri vam bomo klicali mi, proti katerim ste hujskali svoje ljudstvo: danes meni, jutri tebi! In vi ne boste imeli niti te tolažbe, da bi smeli koga dolžiti razun — sebe!

Zavod sv. Nikolaja. Pišejo nam: Kako sem se vradostila, ko sem čitala v »Edinosti«, da je neka pošena kuharica v Kranju nabrala leposvoiteo za družbo sv. Nikolaja. Dotični kuharici izrekam pristržno zahvalo v imenu tega našega prekoristnega zavoda, oziroma v imenu naših, podpore toli potrebnih deklet. Ona je pokazala, kaj zmoro plemenito sree, polno sočutja do bližnjega. O da, tudi pod skromno obleko bijejo plemenita srea.

Tem britkeji čut pa se me polášča, ko pregledujem društveni zapisnik, in pogrešam v njem toliko rodoljubov in znancev iz širne Slovenije. Ni jih, pa jih ni! Ugani, dragi čitatelj, koliko darov je prišlo n. pr. v mesecu juniju! Celih 5 gld.! 4 gld. je nabral gosp. deželni posl. Lapanja v Kobariду in jednega je daroval društveni katehet. To je res žalostno. Kako naj vzdržujemo ta prepotrebni zavod, ko trebamo samo za stanovanje

celih 600 gld. na leto?! Obupala bi, ako bi me ljubezen do naših deklet ne navduševala, da moremo vztrajati in da vzdržujemo to pribežališče našim dekletom. Rodoljubi! Prhitite na pomoč ter rešite ta deklini dom! Posebno se obračam do prečastite duhovščine z iskreno prošnjo, da upliva na svoje vernike, in jim pojasnuje, kolikoma nevarnostim so naša dekleta izpostavljena v mestu tržaškem, kako mestni provalice preže nanje liki divje zveri! Ti provalice so tem nevarnejši, ker se poslužujejo vsakovrstnih rafiniranih zvijač, z bok česar jim je težko priti do živega. Vendar se nam je posrečilo, da smo zalotili že marsikaterega takega lopova in ga izročili roki pravice. Ali, koliko bi lahko storil ta zavod za naša dekleta, torej za moralo v našem narodu, ako bi imel zadostno sredstev! Prosim torej drage rodoljube, kakor se Boga prosi, naj se spominjajo tega zavetišča in je rešijo na moralno korist naroda, da se nam ne bodo rogali naši nasprotniki, da niti toliko ne premoremo, da bi vzdrževali zavod, ki ne zahteva Bog ve koliko žrtev, a je krvavo potreben. Le nekaj stotakov na leto — in teh naj bi ne zmoget ves naš narod slovenski, ko gre za tako plemenito svrhu?! In sosebno naj pomislijo, da sedaj sloni vsa skrb malo ne na jedni sami uzorni ženi slovenski — gospej Škrinjjarjevi —, ali tudi ona ne bo mogla vztrajati, ako jej ne sezemo pod roko.

Rodoljubka.

Na e. kr. ženskem učiteljskem v Gorici je dne 6. in 7. t. m. prebilo zrelostni izpit 19 kandidatinj. Z odliko: gg. Bezek, Eppich, Godina, Gržinić, Jeglič in Magaj. Z dobrim vspehom pa: gg. Erhovnic, Ivančič, Jakli, Katnik, Kaučič, Mikec, Novak, Pausič, Plesničar, Sedevič, Schimmer, Vilhar, Zajec.

Tržaška posojilnica in hranilnica, registrovana zadruga z om. poroštvom, je presegla z današnjim dnevom v svojem prometu od novega leta sem svoto jeden milijon goldinarjev. Sleherni rodoljub se mora radoovati na takem razvoju tega denarnega zavoda našega. Posebno pa treba izreči priznanje onim možem, ki stoje na čelu hranilnice in jo vodijo tako spretno, da si pridobiva zaupanje celo mej drugorodei. To je naša korist in zajedno tudi naša čast.

Umetniško društvo. Pišejo nam: Bolj in bolj se kaže, da je bil pesimizen, s katerim smo gledali v bodočnost »umetniškega društva«, neutemeljen. Dasi se še ni razvila primerna agitacija, ker niso še potrjena pravila, je naraslo število izvršujočih in podpornih členov nad 70. Društvo priredi v kratkem Puškinovo slavnost v zvezi z »Lj. čitalnico« in »Slavcem«. — Prva razstava bo prihodnje leto. Zelo prijetni so »zabavni večeri« »umetniškega društva«, ki vsako soboto privabljajo »h kapitanu« lepo število umetnikov in ljubiteljev slovenske umetnosti.

Pritožba. Neki tukajšnji e. kr. uradnik pristno italijanskega mišljenja, ki pa nosi slovanško ime, nam je tožil, da ga naša društva nadlegujejo z vabili na veselice. Tako da so ga vabili na večerjajšo slavnost v Barkovljah, poslali da so mu celo nakaznico za Ciril-Metodov dar. Tolika predrznost! Je pa res smola, če človek z mišljenjem ne more spremeniti tudi — svojega imena! Da je opustil »pipe«, to ne zadošča še, kakor kaže ta izgled.

Brzobjavne dopisnice in pisma. Trgovinska komora na Dunaju je sklenila v zadnji seji, da se obrne do poštne uprave radi uvedanja brzobjavnih dopisnic in pisem, ki bi se izročala poštnim nabiralnikom kakor navadna pisma, potem pa brzobjavnim potom sporočala bivališču adresatov, katerim bi se zopet dostavila v obliki pisma, odnosno dopisnice. Profesor Hermann, znani izumitelj dopisnic, je izumil tudi to novo prometno sredstvo. Dunajska trgovinska komora je prepričana o veliki važnosti in bodočnosti te iznajdbe.

Smrtni udarec slovenskim društvom hoče zadati, kakor slišimo, neka visoka oseba. Dela se na to, da bi se tu ustanovilo nekako »mednarodno« društvo vseh državnih uslužbencev. Kakšna bi bila ta »mednarodnost«, si lahko mislimo. Naše uradnike hočejo odtrgati od slovenskega življenja. Čujemo, da so snovatelji tega »mednarodnega« društva že večerj imeli neko posvotovanje.

Dražbe premičnin. V torek, dne 11. julija ob 10. uri predpoludne se bodo vsled naredbe tuk. e. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari, vr-

šile sledeče dražbe premičnin: v ulici Nuova št. 10, sveče; v ulici Sette Fontane št. 31, hišna oprava; v ulici Scorcola št. 82, hišna oprava; v ulici Giulia št. 33, hišna oprava.

70.000 Italijanov dela — tako čitamo v »Hrvatski Slogi« — na raznih delih v naši monarhiji, sosebno na železnica in regulacijah rek. Na drugi strani pa je hrvatskih delavcev na gradnjah železnic v Srbiji, na Bolgarskem, v Ameriki in po drugih krajih sveta? To je najboljši dokaz, kako dobivajo tu dela tujei, a domačini ga ne morejo. Tako se je zgodilo o gradnji železnice na Koroškem, tako se bo godilo v Trstu na delih, ki se izvrše s posojilom 12 milijonov goldinarjev, tako je sklenil občinski svet v Trstu da bo na gradnji električne železnice nameščal le italijanske delavce, in je stavil pogoj, da se na železnici na Opčine smejo nameščati samo italijanski uslužbeni. In to so podjetja, ki se dovrše tudi z slovanskimi goldinarji. Dejstvo, da naši ljudje ne morejo dobiti zaslužka, ima žalostnih posledic zlasti na Hrvatskem. Od todi prihaja izseljevanje v Ameriko. Ako bi ljudje doma dobivali zaslužka, ne bi se izseljevali. Oblasti pa so povsem indolentne nasproti temu gospodarskemu zlu; i seveda: Italijani so naši »zavezniki« (da se Bog usmili), zato jim moramo privoščati kruhka in bilo bi smešno, ako bi se razburjali radi tega, da naši ljudje — stradajo o tem.

Zaradi soli in popra sta se v soboto večer sprla prijatelja, 42-letni trgovec Josip T. in 30-l. trgovski agent Viljelm T. Sedela sta namreč v gostilnici »Moncenisio« in Viljelm se je v svoji dobri volji hotel malo pošaliti: vzel je nekaj soli in popra ter vrgel oboje v prijateljevo čašo. Poslednji pa take šale ni hotel razumeti; začel je zmerjati in, kakor bi trenil, sta se prišla. Pretep se je nadaljeval na ulici. Prišli so redarji in odvedli Viljelma v rešilno postajo, kjer so mu obvezali rane, dočim je Josip moral redarjem povedati svoje ime in bivališče, da se bo eventualno moglo postopati proti njemu.

Lloydov parnik „Habsburg“ je dovršil v soboto pop. karanteno ter se podal v svobodno luko.

Zapor. Pred kratkim je bil ukraden dragocen bronast kip. Tatu so iskali v Italiji in v sosednjih državah. V soboto popoldne pa ga je našel policijski oficijal g. Titz v 25-letnem naktarju Antonu Tabaretu iz Trevisa, katerega je aretiral na lesnem trgu.

Poskušena samomora. 57letni dninar Ivan Marica iz ulice Tivarnella se je hotel v soboto večer na trgu Giuseppina na jermenu obesiti, a pravočasno je prišel redar, ki ga je odpeljal na rešilno postajo, od koder so ga poslali v opazovalnico tuk. bolnišnice.

52-letna Helena Micheluzzi iz ulice Media št. 6 se je skušala vreči pod železnični vlak, a potem, ko se je preprečilo to, je hotela skočiti v neki vodnjak. Tudi njo je spravil g. Treves v opazovalnico.

Uljuden deček. Nekaj dni je tega, kar se je podala Ana Jakončič, v službi na Škorklji št. 85, na južni kolodvor, kjer je sprejela neki kovček, katerega so ji bili poslali od doma. V kovčeku je bilo perila in drugih predmetov v skupni vrednosti 70 gld. Neki fant, ki je stal v bližini, se je ponudil Ani, da ji ponese kovček na dom. Ker ni bilo drugega postreščka pri roki, mu je Ana povedala naslov, ter mu priporočila, da naj nese hitro. »Še prej, nego vi, bom doma, šjora!» In šel je. Mogoče, da je bil že prej doma, nego Ana — na svojem domu namreč. Kajti Ana še vedna čaka na dečka in kovček. Stvar je naznanila policiji.

Prošnja. Naš človek je zgubil minoli ponedeljek (po stezi od sv. Alojzija po gozdiču do dvorca Dreher) srebrno verižico na kateri je obešena petindvajsetica. Ker je ta verižica drag spomin na pokojnike, je naprošen oni ki je našel, naj blagovoli oddati v uredništvu našega lista, kjer dobi primerno nagrado.

Loterijske številke, izžrebane dne 8. t. m.:

Dunaj	11	86	48	33	26
Gradec	7	39	5	30	48

Različne vesti.

Anarhista Hugona Romboli, o katerem smo svoječasnoročili, da ga je zaprla tukajšnja po-

licija, so v soboto jutro spremili v Kormin ter izgnali čez italijansko mejo.

Krst v carski hiši. Na večerjnjem krstu velike kneginje Narije so bili kumi, oziroma kumice: carica-udova, velika kneginja Marija Aleksandra, princ Jurij Grški, velika kneginja Aleksandra Josipova in princ Henrik Hesenski.

Kuga v Aleksandriji. Od 4. maja do 4. julija t. l. se je prijavilo vsega 57 slučajev kuge. Med bolniki je bilo 36 domačinov in 21 Evropejcev. Umrlo je 21 oseb. Od 1. do 5. julija je na novo zbolelo 11 oseb. — Nastavili so 562 nadzornikov in 25 zdravnikov, ki so razkužili že nad 6000 poslopij ter nastanili ljudi iz okuženih hiš v nekem lazaretu v puščavi.

Rekord v postenju je dosegel red. Hughes Parry, pastor neke cerkve v Utiki v državi Novi York. Postil se je 48 dni. Ves čas je živel baje samo od vode. Pastor je hodil vse te dni na izprehod. Prva dva dni je bil strašno lačen, a pozneje se je privadil; le slab je bil in je postal suh kakor trljica. Posta se je lotil, da si ozdravi neko kronično želodečno bolezen. Sedaj, pravijo, da ima želodec popolnoma v redu.

Kako si je kmetova duša pomagala v nebesa?!

Spisal F. S.

Umrlo je nekdanj kmet, za katerega se nihče ni zmenil, njegova duša je šla proti nebesom. Ko je zagledala arhangelja Mihaela, ki je spremljal drugo izvoljeno dušo v nebeske višave, se mu je pridružila ter dospela žnjim pred vrata nebeska. Sv. Peter je sprejel veselo izvoljeno dušo v nebesa, kmetovi duši pa je povedal odločno, da je ne more sprejeti, ker je nihče ni priporočil.

Dobro, blaženi Peter, je odvrnila nesrečna duša, predobri Bog se je zelo zmotil, ko je Vas izvolil za apostelja in povrh Vas postavil za vratarja nebes, ko ste ga vendar na zemlji trikrat zatajili! Pustite me notri, ker jaz sem zvesteje služila Bogu, nego pa Vi.

Sv. Peter, užaljen, je povedal to stvar svojemu tovarišu, sv. Tomažu. Sv. Tomaž, hoteč odvrniti predrzno kmetovo dušo izpred praga nebes, se je zelo opekel o tem ter je moral poslušati rezka očitanja:

»Glej ga no, neverneča v nebesih, ki ni hotel verovati v Boga, dokler se ni sam osebno dotaknil Njegovih ran in položil svojo roko v Njegovo desno stran! Koliko več vere sem imela jaz, ko sem živila na svetu.«

Sv. Tomaž se je v zadregi zatekel k sv. Pavlu, naj bi on z svojo zgovornostjo pomagal njemu in sv. Petru.

Sv. Pavel, ki se je mešal v stvar, je pa moral tudi čuti grenko očitanje od predrzne duše, ki mu je rekla:

Niste-li Vi, ki ste pod imenom Pavel preganjali na zemlji kristijane, kamenjali sv. Štefana in Vam je tudi Bog dal gorko klofuto, ki Vas je, jahajočega v Damask, vrgla s konja na tla, tako, da so Vas potem delj časa zdravili v Damasku! — In sedaj hočete še meni braniti v nebesa?«

Sv. Peter, sv. Tomaž in sv. Pavel, ne vedoči, kako si pomagati, so se pri Bogu pritožili zoper tako predrzno. Bog pa je nesrečni kmetovi duši dovolil prostora v nebesih.

In tako pride skoraj čas, ko kmet tudi na zemlji doseže svojo pravico, ako se bo le pogumno in modro potezal zanjo.

Zakaj vspevajo krivičniki v svojih nepoštenih stvarih? Zato, ker se zanje potezajo pogumno in previdno. Tako more tudi kmet z odločnim in modrim tirjanjem priti do svojih pravic, kakor pričuje sledeča dogodba.

Ko je pruski kralj Miroslav hotel zidati grad Sans-Souci (izgovori: San-Sus) in mu je neki mlinoviral dovršenje stavbe po zaželjenem načrtu, dalje povprašal mlinarja, koliko odškodnine zahteva za svoj mlin.

Mlinar mu je odvrnil, da mlin je njegovo očestvo, njega predniki da so ga mirno uživali več stolet in zato da ga ne proda za nobeno ceno.

Ko je kralj izvedel o odločnosti mlinarja, poklical ga je ter mu rekel: Ne veš-li, da jaz si lahko mlin prisvojim, če tudi ne vprašam tebe za privoljenje? Kmet je mirno odvrnil kralju: Seveda, ko bi ne bilo sodne dvorane v Berlinu!

Kralju Miroslavu je bil ta toli odločen odločen odgovor celó nepovoljen, pa pomagati si ni mogel drugače, nego da je spremenil svoj prvotni načrt in je sezidal Sans-Souci, kakor so nanašale lokalne razmere ter da je pustil mlinarja v mirnem posestvu njega očestva.

Tudi slovenski narod z odločnim in previdnim tirjanjem gotovo pride do svojih pravic, kateere mu gredo po božjem in naravnem pravu.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Piran 10. Župan in četorica občinskih svetovalec so odstopili. (Glej našo vest »Danes meni, jutri tebi!« Ured.)

Opava 10. V sled neprestanega deževja v minolem tednu so narasle reke v vzhodni Sileziji tako, da so nastale velike povodnji. Občine ob rekah so trpele veliko škodo. Zlasti pa je trpelo mesto Schwarzwasser, čegar jeden del je ves pod vodo.

Dunaj 10. Ministerski predsednik grof Thun odpotuje danes zvečer v Budimpešto, kamor mu bo jutri sledil tudi minister baron Dipauli. Prihodnje dni pa utegne tudi finančni minister doktor Kaizl odpotovati v Budimpešto.

Dunaj 9. Šode, sklicane od socialno demokratične stranke za jutri zvečer, je oblast prepovedala. Na dnevnem redu bi bila volilna preosnova.

Pariz 10. »Petit Journal« javlja, da so italijanske oblasti aretirale 3 francozke vojake, ker so prekorali mejo pri Saint Martin Vesubio. Storili so to nehoté, ker niso poznali tamošnje okolice.

Bellgrad 9. Zdravstveno stanje bivšega regenta Rističa se je obrnilo na bolje. Isti ne ostaja več v postelji.

Sredec 9. V večerjnjaji seji sobranja je izvajal ministerski predsednik Grekov v odgovoru na interpelacijo radi makedonske politike, da vlada odklanja vsako rabo sile Makedoncem v prilog. Nadeja se, da se turška vlada slednjich prepriča, da bolgarska vlada nima ničesar opraviti z izgredi v Makedoniji. Glede reform je izjavil ministerski predsednik, da Bolgarska ne more misliti na izvedenje istih brez sodelovanja velevlasti, upa pa, da se po mirni poti dosežejo reforme, če tudi ne v tako veliki meri. Sobranja je vzelo to pojasnilo na znanje.

Rima 10. Vladi prilaja veliko vprašanj tudi iz inozemstva glede požara na razstavi v Como. To je od dotičnikov, ki so kaj razstavili. Vlada odgovarja, da ni še mogoče natančno določiti, katere predmeta je smatrati izgubljenimi, da se bo pa skrbelo za odškodnino, sosebno o predmetih, ki so zgodovinske važnosti.

Zanimiv oglas kolesarjem!

kolo iz tovarne

Johann Puch iz Gradca
ustanovitelja industrije za kolesa,
je najbolje kolo sveta
L. Colobig v Trstu,
Via del Torrente števil 10.
Jedini in glavni zastopnik za:
Trst, Primorsko in Dalmacijo.

"THE GRESHAM"
angleško zavarovalno društvo na življenje v Londonu.

Aktiva društva do 31. decembra 1897.	Kron 159.997.579.—
Letno vplačilo premij in obresti do 31. decembra 1897.	> 28.823.375.—
Izplačana zavarovalnina in obresti od obstanka društva (1848.)	> 343.860.067.—
V letu 1897. izdanih 7468 polie za glavnicu od	> 67.331.351.91

Prospekti, ceniki in v obče vse druge informacije dopošljejo se vsakemu na pismo vprašanje od niže imenovanega zastopstva, katero dopisuje v vseh jezikih.

Glavno zastopstvo v Trstu.
Via del Teatro št. 1, „Tergesteo“ Scala IV.

Iščejo se dobri agentje, zastopniki in potovalci.

Rinnione Adriatica di Sicurtà v Trstu
zavaruje
proti požarom, prevozu po suhem, rekah in morju,
proti toči, na življenje v vsih kombinacijah.

Glavnica in rezerva društva dne 31. decembra 1892.:

Glavnica društva	gld. 4.000.000.—
Premijna rezerva zavarovanja na življenje	13.326.346.98
Premijna rezerva zavarovanja proti ognju	1.632.248.22
Premijna rezerva zavarovanja blaga pri prevažanju	49.465.07
Rezerva na razpolaganje	500.000.—
Rezerva zavarovanja proti premianjanju kurzov, bilanca (A)	333.822.42
Rezerva zavarovanja proti premianjanju kurzov, bilanca (B)	243.331.83
Rezerva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje	500.000.—
Občna rezerva dobičkov	1.187.164.86

Urad ravnateljstva:
Via Valdirivo št. 2, (v lastni hiši).

FILIJALKA
BANKE UNION
V TRSTU

e peča z vsemi bančnimi in menjalnimi posli,
kakor:

a) Vsprejema uplačila na tekoči račun ter jih brestuje:

Vrednostne papirje:

po 2 1/2% proti 5 dnevnim odpovedi	"	12 " "
" 2 1/2% " " 12 " "	"	4 mesečni " "
" 3 1/4% " " 4 mesečni " "	"	8 " "
" 3 1/2% " " 8 " "	"	1 letni " "
" 3 5/8% " " 1 letni " "	"	"

Napoleone:

po 2 % proti 20 dnevnim odpovedi	"	40 " "
" 2 1/2% " " 40 " "	"	3 mesečni " "
" 2 3/4% " " 3 mesečni " "	"	6 " "
" 3 % " " 6 " "	"	"

Tako obrestovanje pisem o uplačilih velja od 25. oziroma 2. avgusta naprej.

b) Za giro-conto daje 2 1/4% do vsakega zneska; izplačuje se do 20.000 gld. a cheque; za več zneske treba avizo pred opoldansko borzo. Potrdila se dajajo v posebni uložni knjižici.

c) Zaračuna se za vsako uplačilo obresti od dne uplačila in naj se je to zgodilo katero si bode uradnih ur. Sprejema za svoje conto-currente, inkase in račune na tukajšnjem trgu, menjice za Trst, Dunaj, Budimpešto in v drugih glavnih mestih; jim izdaja nakaznice za ta mesta ter jim shranjuje vrednostne papirje brezplačno.

d) Izdaja vrednice neapeljske banke, plačljive pri vseh svojih zastopnikih.

e) Kupuje in prodaja vsakovrstne vrednostne papirje ter iztirjava nakaznice, menjice in kupone proti primerni proviziji.

Velika hiša

v Motovunu zraven slovečih škocijanskih jam, 3 ure od Trsta in 1/2 ure hoda od železnične postaje Divača, ob živahni prometni cesti Reka-Trst, z dvema kuhinjama, z dvema obširnima podzemeljskimi kletimi, s 14 krasnimi sobami s posebnimi uhoti, kakor nalašč prirejenimi za mnogobrojne letovišnike, ki vsako leto prihajajo v ta divno-romantični kraj, z obširnim na visoko obzidanim in senčnatim dvoriščem, z velikim vodnjakom z izvrstno vodo, z velikimi hlevi za konje in govedo, z obširnimi spravami za seno ter druge poljske pridelke, s prostornimi lopami, s krasnim se sadjem in trtami zasejenim vrtom in z lepim parkom je vsled nastalih družinskih razmer pod ugodnimi pogoji tako

na prodaj

Proda se tudi na večletne obroke. — Hiša, kakor vsa ostala obširna poslopja, so kakor nalašč prikladna za gostilničarsko in štacunarsko obrt.

Vsled njene lege na tako živahnej prometni cesti, je posebno pripravna za kupčijo z domačimi pridelki in vsakovrstnim blagom na drobno in debelo; krčma bi pa imela razum navadnega posla z domačim ljudstvom in z vozniki, obilo posla z nebrojnimi obiskovalci škocijanskih jam.

Vse pohištvo z vrtom in parkom vred, dalo bi se tudi v najem po dogovoru.

Natančnejša pojasnila pri lastniku Aleksandru Mahorčiču v Matavuna, pošta Divača.